

forvaltningslovens krav om partshøring og begrundelseskrav.

Til nr. 17

Det foreslås i § 15, stk. 1, at indehaveren af en tilladelse eller en godkendelse altid kan forlange en afgørelse om tilbagekaldelse indbragt for domstolene. Det bemærkes i den forbindelse, at adgangen til domstolsprøvelse herefter også omfatter afgørelse om tilbagekaldelse af de særlige (internationale) tilladelser som følge af overtrædelse af vilkårene for tilladelsen, jf. herved forslaget § 1, nr. 1 og 28.

Med lovforslagets § 1, nr. 15, foreslås det at etablere en udvidet adgang til at tilbagekalde tilladelser og godkendelser som følge af strafbare overtrædelser af buslovgivningen samt anden lovgivning begået af indehavere eller af andre i virksomheden. Det findes på den baggrund rigtigst, at indbringelse for domstolene i alle tilfælde, hvor der i en afgørelse om tilbagekaldelse indgår spørgsmål af denne karakter, ikke sker i den borgerlige retsplejes former, jf. herved bestemmelsen i den gældende buslov, men i stedet kan ske efter de principper, der følger af straffelovens § 78, stk. 3, og i strafferetsplejens former med de særlige retsgarantier, der følger heraf.

§ 15, stk. 2, om domstolsprøvelse ved nægtelse af fornyelse af tilladelser og godkendelser svarer indholdsmæssigt til den nugældende lovs § 15, stk. 2.

Det foreslås endvidere, at anmodning om sagsanlæg skal have opsættende virkning, bortset fra den gældende bestemmelse vedrørende tilbagekaldelse eller nægtelse af fornyelse på grund af betydelig forfalden gæld til det offentlige. Der tilsigtes således ingen ændring af retstilstanden.

Det bemærkes, at den tilladelsesudstedende myndighed i forbindelse med sagsanlæg kan nedlægge påstand om, at afgørelsen om tilbagekaldelse ikke skal have opsættende virkning.

Til nr. 18 og 19

Der er tale om konsekvensændringer som følge af lovforslagets § 1, nr. 9 og 11, om ophævelse af kravet om indfødsret.

Til nr. 20

Det foreslås, at den myndighed, der har tilbagekaldt en tilladelse eller godkendelse, til enhver tid kan opheve beslutningen, hvilket svarer til den gældende retstilstand.

Til nr. 21

Ændringen er en konsekvens af forslaget § 1, nr. 9 og 11, om ophævelse af kravet om indfødsret i lovens § 12, stk. 1 og 2.

Til nr. 22

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvens af inkorporeringen af lov om international buskørsel i buslovens bestemmelser. Bestemmelsen svarer i princippet til den internationale buslovs § 4, stk. 2, idet bestemmelsen dog er ændret fra en bemyndigelsesbestemmelse til en egentlig bestemmelse om bortfald af den særlige tilladelse, når den grundlæggende tilladelse til erhvervmæssig personbefordring tilbagekaldes efter lovens § 14 eller bortfalder efter bestemmelsens stk. 1, eller nægtes fornyet.

Samtidig bliver sådanne tilladelser, når de bortfalder, omfattet af den generelle bestemmelse i lovens § 17, stk. 1, om pligtmæssig aflevering af bortfaldne tilladelser til Færdselsstyrelsen.

Bestemmelsens henvisning til lovforslagets § 1, nr. 2, om rutekørsel er ny. Den særlige tilladelse til rutekørsel har hidtil alene været omfattet af muligheden for tilbagekaldelse efter lovens § 14.

I lighed med bestemmelsen om de internationale tilladelser foreslås det, at en tilladelse til rutekørsel uden videre bortfalder, i det omfang den nationale tilladelse til erhvervmæssig personbefordring tilbagekaldes efter lovens § 14 eller i øvrigt bortfalder efter § 16, stk. 1, eller nægtes fornyet.

Til nr. 23

Der tilsigtes med den foreslåede bestemmelse ingen ændringer i den bestående adgang til at tilbageholde motorkøretøjer, hvormed der udføres buskørsel i strid med lovens bestemmelser m.v. Ændringen har sammenhæng med det tidligere fremsatte forslag til lov om ændring af færdselsloven og godskørselsloven m.v., jf. § 1, nr. 8, og § 2, nr. 20, i lovforslag nr. L 108, hvorefter der etableres tilbageholdelsesadgang i en række tilfælde på færdselslovens område.

Bestemmelsen i stk. 2 indeholder en henvisning til retsplejelovens bestemmelser om beslaglæggelse. Den principielle hovedregel efter bestemmelsen i den nugældende § 825 er, at det er en domstol, som skal tage stilling til spørgsmålet om beslaglæggelse. Efter bestemmelsen kan politiet dog, hvor en beslutning om beslaglæggelse ikke uden fare kan udsættes, foretage en foreløbig beslaglæggelse. I tilfælde, hvor politiet har foretaget en sådan foreløbig beslaglæggelse, skal rettens stadfæstelse af indgrebet som udgangspunkt indhentes inden 24 timer.